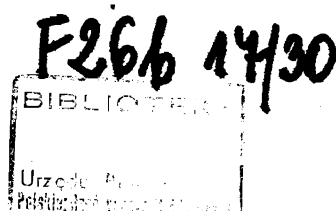

I grudnia 1928 r.

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIŚ PATENTOWY

Nr 9076.

Kl. 82 a 21.

Carl Ludwig
(Uerdingen n. R., Niemcy).

Suszarka bębnowa.

Zgłoszono 10 marca 1927 r.
Udzielono 22 czerwca 1928 r.
Pierwszeństwo: 11 marca 1926 r. (Niemcy).

Przy wychodzeniu wysuszonego materiału z bębna suszarki cząstki materiału, w wielu wypadkach, po opuszczeniu skróconej wstawki obsypowej bębna opadają bezpośrednio na jego dno, poczem zostają celem dosuszenia po odpowiednim nagromadzeniu się ponownie gruntownie przemieszane. Czynność ta odbywa się na drodze od końca wstawki obsypowej przez spiralny wirnik powietrzny, podczas gdy gazy ogrzewające na tej przestrzeni uchodzą ponad spadzistym zwałem materiału przez otwarte w danej chwili szpary powietrzne spiralnego płaszcza i zapory spiętrzającej.

Ponieważ z jednej strony oddziaływanie gazów, ogrzewających materiał poddawany suszeniu i muskających zaledwie

powierzchnię zwału, jest bardzo słabe i nieekonomiczne, a z drugiej strony dosuszanie nierównomiernie wysuszonych cząsteczek materiału celem wyrównania wilgotności, dokonywane w dotychczas znany sposób, przy dobrych wstawkach obsypowych jest mniej lub więcej zbyteczne, przeto celem lepszego wyzyskania gazów ogrzewających według niniejszego wynalazku materiał obsypuje się w stanie subtelного rozdrobienia w obrębie wirnika powietrznego i w tym celu wstawka obsypowa bębna jest przeprowadzona przez wirnik powietrzny tak daleko, aby przed jego czołową ścianą końcową pozostała nieduża przestrzeń dla spiętrzenia zwału materiału.

Zwykle przemieszanie spadzistego

zwału materiału, dokonywane dotychczas w przestrzeni spiętrzającej, zostaje według wynalazku zastąpione dłuższym działaniem strumienia gazów ogrzewających, zdolnych do oddawania jeszcze ciepła, na części materiału, rozmieszczone na całym przekroju; osiąga się przez to lepsze dosuszanie i doskonalsze wyzyskanie ciepła.

Wynalazek przedstawiony jest na rysunku, przyczem fig. 1 uwidocznia przekrój podłużny przez końcowy wypust bębna suszarki, a fig. 2 — przekrój poprzeczny przez wirnik powietrzny i osłonę wypustu.

Do bębna *a* suszarki dołączony jest bezpośrednio, znany i stosowany spiralny wirnik powietrzny *b*, przez którego szpary powietrzne *c*, w danej chwili otwarte, uchodzą do osłony wypustu *d* gazy ogrzewające, przepływające przez bęben *a*. Stamtąd wysysa je wentylator umieszczony powyżej. Według wynalazku wstawka obsypowa *e* bębna przeprowadzona jest na całkowitej długości wirnika powietrznego, gdy tymczasem przestrzeń spiętrzająca *f* zaczyna się w danym wypadku dopiero u końcowej ściany czołowej wirnika.

Do końca wirnika tego, a wewnątrz walcowego płaszcza zewnętrznego dołączone jest urządzenie zaporowe *g* znanego typu. Materiał poddawany suszeniu podczas swej drogi przechodzi całym przekrojem przez wstawkę obsypową bębna w postaci niezmiennie rozdrobionej i przedo-

staje się również nadzwyczaj rozdrobiony w obręb wirnika powietrznego przez przedłużoną wstawkę, wtedy dopiero zaczyna się gromadzić w zwał przy końcu wirnika, w przestrzeni spiętrzającej *f*, przed ostatecznem opuszczeniem bębna przez urządzenie zaporowe *g*.

Gazy ogrzewające mogą, w przeciwieństwie do znanego dotychczas sposobu działania, zetknąć się raz jeszcze w obrębie wirnika powietrznego z poszczególnymi cząstkami materiału, rozmieszczonemi na całym przekroju bębna, poczem uchodzą przez szpary powietrzne.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Suszarka bębnowa, posiadająca wewnętrzne urządzenie obsypowe, znamienne tem, że części składowe wstawki obsypowej (*e*) przechodzą wewnątrz spiralnego wirnika powietrznego (*b*) tak daleko, że pomiędzy jego czołową ścianą końcową a urządzeniem zaporowem (*g*) pozostaje niewielka przestrzeń (*f*) dla spiętrzenia materiału.

2. Suszarka bębnowa według zastrz. 1, znamienna tem, że do wirnika powietrznego (*b*) przylega bezpośrednio przestrzeń spiętrzająca (*f*), umieszczona na przedłużeniu bębna suszarki.

Carl Ludwig.
Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

Fig. 1

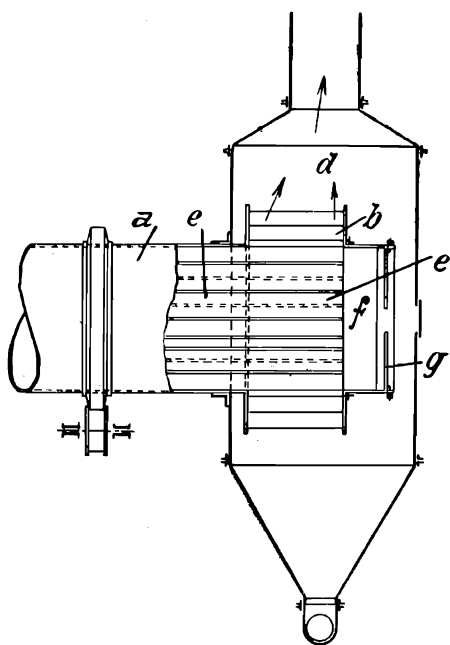

Fig. 2

